

ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

ΔΗΛΑΔΗ ΣΕΝ ΝΤΕΝΙ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑΣ

Τον Μάιο του 1971, η Potere Operaio, εκδίδει μια προκήρυξη με τίτλο «Εμείς, οι Βιετκόνγκ». Εκεί γράφει χαρακτηριστικά: «Η Ιταλία σήμερα είναι ένα εξαιρετικά αδύναμο σημείο [της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας] [...] εδώ υπάρχουν όλες οι αντικειμενικές συνθήκες και ένα τμήμα των υποκειμενικών συνθηκών, εδώ και τώρα, μπορεί να ανοίξει μια επαναστατική διαδικασία. Τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους. Τα γεγονότα μας λένε, πως η Ιταλία είναι ήδη το δικό μας Βιετνάμ.»¹ Ο αφορισμός της οργάνωσης - προγόνου της Αυτονομίας έχει ένα ειδικό ενδιαφέρον. Πέρα από τις διατυπώσεις της, υποδηλώνει και μια μεθοδολογία, έναν τρόπο σκέψης. Η βασική οργάνωση του ιταλικού εργατισμού όταν γράφει «Εμείς είμαστε οι Βιετκόνγκ» ή όταν γράφει «Η Ιταλία είναι το δικό μας Βιετνάμ» επιχειρεί να πει κάτι διαφορετικό από τις μαρξιστικές - λενινιστικές οργανώσεις που φώναζαν «Ζήτω στα όπλα των Βιετκόνγκ» και αυτό σε καμία περίπτωση δεν το κάνει για να υποβαθμίσει την σημασία του αγώνα των κομμουνιστών του Βιετνάμ ενάντια στον στρατό του Νοτίου Βιετνάμ και τους διεθνείς -στρατιωτικά πανίσχυρους- συμμάχους του. Αντίθετα, η εμπειρία των αντιαποικιακών αντιστάσεων στην Αφρική είχε προικίσει τις οργανώσεις του κινήματος στην Ιταλία και την Γαλλία με την βεβαιότητα πως η αλληλεγγύη δεν είναι μια εκστρατεία ευαισθητοποίησης για κάτι που συμβαίνει μακριά, αλλά η εκκίνηση μια άμεσης αντιπαράθεσης με τον εχθρό που βρίσκεται άμεσα, εδώ και τώρα, απέναντί τους.

Όσο δύσκολη είναι αυτή η συζήτηση, άλλο τόσο είναι και επείγουσα. Βλέπετε η στρατηγική της Potere Operaio είναι κάπως άβολη για τα τρέχοντα κινηματικά μας ήθη. Ποιος άλλωστε θα τολμούσε να πει «εμείς είμαστε η Χαμάς» ή «η

Παλαιστίνη είναι εδώ»; Ίσως, λοιπόν, η προσπάθειά μας να σταθούμε πάνω σε αυτήν την παράδοση για να εξηγήσουμε την στάση μας απέναντι στην γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη -και δεν σταματά με την όποια εκκευρία- διαβαστεί ως μια αφ' υψηλού κριτική. Δεν είναι σε καμία περίπτωση. Δεν γράφεται σε κάποιο προσωπικό ποστ στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αλλά σε ένα περιοδικό στρατευμένο στον αντιφασισμό και στην εργατική αυτονομία. Το νήμα που ξεκινάει από τους Ιταλούς εργατιστές είναι ένας άλλος τρόπος να τοποθετείται κανείς/καμία μέσα σε έναν παγκόσμιο πόλεμο, αποφεύγοντας να συμμαχήσει με τον εθνικισμό και το κράτος του. Είναι ένας τρόπος να σταθείς απέναντι σε μια γενοκτονία χωρίς να εγκαταλείψεις την ταξική σου θέση και την άμεση ταξική σου αντιπαλότητα, ακόμα και με κάποιους/ες από αυτούς/ες που κόπτονται ή/και θυσιάζονται για το παρόν και το μέλλον της λωρίδας της Γάζας.

Ας σκεφτούμε όμως λίγο καλύτερα τι έγραφε η Potere Operaio. «Η Ιταλία είναι ήδη το δικό

μας Βιετνάμ», με άλλα λόγια όσα συμβαίνουν στο Βιετνάμ συμβαίνουν ήδη στο εσωτερικό της ιταλικής επικράτειας. «Η Ιταλία είναι ένα εξαιρετικά αδύναμο σημείο», με άλλα λόγια τα κράτη ενώ βρίσκονται σε κατάσταση παγκόσμιου πολέμου, βρίσκονται σε θέση αδυναμίας απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό» και γι' αυτό γίνονται σκληρά πειθαρχικά απέναντί του. «Εδώ υπάρχουν οι αντικειμενικές συνθήκες», με άλλα λόγια, οι κοινωνικές προϋποθέσεις είναι παρούσες και ενεργές στις συνειδήσεις των εργατών/τριών. «Ένα τμήμα των υποκειμενικών συνθηκών», με άλλα λόγια, απουσιάζει η πολιτική αυτοπεποίθηση και η οργανωτική επάρκεια που θα μπορούσε να στηρίξει την άμεση αντιπαράθεση με το ιταλικό κράτος. Όλα αυτά, μήπως κάτι λένε και για εμάς; Θα δούμε.

Ο ΤΡΟΝΤΙ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ Η' Ο ΦΑΝΟΝ ΣΤΟ ΤΟΡΙΝΟ;

Ο Φραντς Φανόν είναι λίγο πολύ γνωστός. Είναι γνωστός περισσότερο από την πηχιά του και λιγότερο από τα βιβλία και το έργο του. Αλλά έτσι γίνεται συνήθως. Αυτό που δεν είναι γνωστό είναι πως η Potere Operaio, για να υποστηρίξει όσα είδαμε παραπάνω, δίπλα στον Λένιν και την θεωρία της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας, έβαζε έναν ψυχίατρο από την Μαρτινίκα, που καλούσε στην υπεράσπιση της «τρομοκρατίας» των πρώην αποικιοκρατούμενων απέναντι στις «λεύκες μάσκες» των ίδιων τους των πολιτικών διαμεσολαβητών και εκπροσώπων, των βαρβάρων ενάντια στους

Εικόνα 1. Το βιετνάμ είναι μέσα στο εργοστάσιο, Ιταλία 1968.

Εικόνα 2. «Οι Βιετκόνγκ θα νικήσουν», εξώφυλλο της Potere Operaio τον Φεβρουάριο του 1973

3

Εικόνα 3. Η αφίσα του Antifa Community που καλούσε στην διαδήλωση - φόρο τιμής στις εξεγέρσεις των Αράβων τον Μάιο του 2011.

Εικόνα 4. Η αφίσα των Μητροπολιτικών Συμβουλίων Αυτόνομων που καλούσε στην διαδήλωση - φόρο τιμής στις εξεγέρσεις των Αράβων τον Μάιο του 2011.

Εικόνα 5. Γαλλική αφίσα, 1969.

τεχνοκράτες και του «ανορθολογισμού» ενάντια στην λογική της διαπραγμάτευσης. Ο Φανόν έβλεπε έγκαιρα πως το τραύμα της αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού δεν μπορούσε να επουλωθεί μέσω της δημιουργίας νέων εθνικών κρατών· ο εθνικισμός των καταπιεσμένων παρέμενε ένας καταπιεστικός εθνικισμός που όσο κι αν ενσωμάτωνε κάποια αιτήματα ή το αίσθημα μιας διάχυτης αδικίας, τόσο απέκλειε και επιτιθόταν στα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία όσων αντιστέκονταν στις πρώην αποικιοκρατικές δυνάμεις. Και γι' αυτό, ο Φανόν, υπερασπιζόταν την βία και την βαρβαρότητα.

Η Potere Operaio είχε μια αντίστοιχη εμπειρία. Διαφορετική και ίδια. Το ιταλικό κράτος των δεκαετιών του '50 και του '60 είχε προκαλέσει στο εσωτερικό του την μετακίνηση μιας βάρβαρης φυλής από τον ιταλικό νότο προς τα εργοστάσια του βορρά. Μια φυλή που μιλούσε διαφορετικά ιταλικά, άκουγε άλλη μουσική, φορούσε άλλα ρούχα και είχε άλλες συνήθειες από τους πολιτισμένους Ιταλούς του Τορίνο και του Μιλάνου. Μια άλλη φυλή που είχε ήδη ξεκινήσει από τα μέσα της δεκαετίας του '50 την δική της «επίθεση του Τέτ».² Μόνο που αυτήν την βάρβαρη φυλή την έλεγαν «εργατική τάξη» και οι οργανώσεις του εργατισμού την είχαν γνωρίσει στις απεργίες και στις πύλες των εργοστασίων στην Ίβρια και στο Τορίνο, όπως πολύ συχνά έγραφε ο Μάριο Τρόντι. Την είχαν δει πολλές φορές να έρχεται σε ρήξη με τους επίσημους εκπροσώπους της και ακόμα πιο συχνά να ξεσπάει από εδώ κι από εκεί ανορθολογικά και βίαια, στις συγκρούσεις, στις συναυλίες, στα γήπεδα, παντού. Μπροστά στα μάτια των εργατιστών υπήρχε ένα ολόκληρο Βιετνάμ και δεν είχαν καμία διάθεση να λοξοκοιτάζουν προς τα δάση της νοτιοανατολικής Ασίας. Οι Βιετκόνγκ γέμιζαν με καύσιμη ύλη την πολιτική αυτοπεποίθηση του εργατισμού, βελτιώναν την ικανότητά του να βλέπει εκθρούς και φίλους, δεν μετέφεραν, όμως, το «πεδίο της πάλης» αλλού.

Παράλληλα, η Potere Operaio είχε ένα όπλο. Μέσα στα εργοστάσια και στις ιταλικές μητροπόλεις είχε ανακαλύψει πως η εργατική τάξη δεν ήταν ένα ενιαίο σώμα, ικανό να εκπροσωπηθεί από μια φωτισμένη ηγεσία. Η σύνθεση της εργατικής τάξης είχε μέσα της, τόσο τα στοιχεία της βαρβαρότητας, όσο και αυτά της συναίνεσης. Είχε

τους εργάτες/τριες από τον βορρά που συμμετείχαν μέσα σε συστήματα πολιτικών προσόδων και προνομίων και είχε και τους εργάτες από τον νότο. Αυτούς που δεν ήταν και τόσο Ιταλοί για τους Ιταλούς και δεν είχαν και πολλά να χάσουν ή να κερδίσουν. Είχαν την πλήρη συνείδηση, λοιπόν, πως το ταξικό μίγμα ήταν ασταθές και πως επιδιώκοντας την αποσταθεροποίηση, διεκδικώντας το Βιετνάμ (και την Παλαιστίνη), έπρεπε να υπολογίσουν και να πλησιάσουν σε αυτούς που δεν μπορούσαν, δεν ήθελαν και δεν είχαν κανένα συμφέρον να ενσωματωθούν, αλλά να αντιτάξουν την κουλτούρα και την στάση τους απέναντι σε αυτήν της επίσημης, της αναγνωρισμένης εργατικής τάξης και των κομμάτων της.

du VIETNAM à la PALESTINE le même ENNEMI L'IMPERIALISME AMERICAIN

Le GENERAL DAYAN (à gauche, bandeau) Chez les Marines U. S. au Vietnam

ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ:

Υπάρχουν οι σταθεροί βάρβαροι των δυτικών μητροπόλεων. Οι βάρβαροι των γηπέδων που πρώτοι αμφισβήτησαν τα υγειονομικά πρωτόκολλα της covid-19 και βρέθηκαν μαζί με τους μετανάστες και τις μετανάστριες πρώτοι/ες στις πλατείες. Πολύ πριν σκεφτούν να πουλήσουν ποτό στο χέρι οι μαγαζάτορες των Εξαρχείων και της Κυψέλης. Οι τσιγγάνοι που αντιμετωπίζουν, παρόμοια, μια σκληρή ιδιώνυμη μεταχείριση από τους μπάτσους και δίνουν σταθερά καθημερινά ραντεβού με τους οπαδούς στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων. Οι μαθητές των ΕΠΑΛ, οι καθαρίστριες και οι σεξεργάτριες, αυτές και άλλες τόσες που με την λέξη «ανάπτυξη» καταλαβαίνουν μονάχα την ανάπτυξη της ομάδας ΔΙΑΣ απέναντι τους. Υπάρχει

όμως και κάτι νέο, κάποιοι νέοι βάρβαροι, μια μεγάλη τομή στην ταξική σύνθεση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού αντίστοιχη με αυτήν της βίαιης εισαγωγής βαλκάνιων μεταναστών/τριών τη δεκαετία του '90.

Το 2011 τα Μητροπολιτικά Συμβούλια Αυτόνομων, μαζί με το Antifa Community, διοργάνωσαν μια πολιτική διαδήλωση πολιτικής αναγνώρισης και σεβασμού στις εξεγέρσεις των Αράβων, στην Αίγυπτο, στη Λιβύη, την Συρία, την Υεμένη και την Τυνησία. Είχαν περάσει 3 χρόνια από την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08 και 2 από την δολοφονία του Πακιστανού εργάτη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ μέσα στο Α.Τ της Νίκαιας. Η διαδήλωση αυτή, κοιτώντας την σχεδόν 15 χρόνια μετά, βρισκόταν σε ένα μεταίχμιο. Έμοιαζε να έρχεται από το παρελθόν, τελικά όμως ερχόταν από το μέλλον. Κι αυτό γιατί ενώ φαινομενικά κοιτούσε στο εξωτερικό, θυμίζοντας μια παλιά παράδοση διεθνιστικής αλληλεγγύης, εν τέλει κοιτούσε στο εσωτερικό του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού, κοιτούσε περήφανα στα αόρατα κομμάτια μιας νέας μεταναστευτικής εργατικής τάξης που λίγα χρόνια πριν είχε κάνει την οργισμένη, δημόσια εμφάνισή της στις άγριες διαδηλώσεις που ακολούθησαν την καταστροφή ενός Κορανίου από Έλληνες μπάτσους.

Η συνέχεια είναι λίγο πολύ γνωστή: η Χρυσή Αυγή από μαφία με κέντρο τα Α.Τ. του Περάματος, της Νίκαιας και του Αγ. Παντελεήμονα, γίνεται κοινοβουλευτικό κόμμα, το ελληνικό κράτος ανοίγει την Αμυγδαλέζα και καθημερινά δημοσιοποιεί τον αριθμό των μεταναστών εργατών που συλλαμβάνει στο κέντρο της πόλης και τους μεταφέρει εκεί σε καθεστώς διοικητικής κράτησης, το 2012 μέλη της Χ.Α. εισβάλουν στα σπίτια Αιγύπτιων εργατών της ιχθυόσκαλας και τους χτυπάνε - σχεδόν μέχρι θανάτου, το 2013 δολοφονείται ο Σαχζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα και την ίδια χρονιά επιστάτες σε χωράφια παραγωγής φράουλας στη Νέα Μανωλάδα πυροβολούν εργάτες από το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν, ενώ παράλληλα οι Έλληνες λιμενόματσοι φροντίζουν να προσθέτουν πνιγμένους εργάτες/εργάτριες στο θέαμα των συνόρων.

Παραπάνω γράψαμε μόνο τα γνωστά

περιστατικά. Υπάρχουν άλλα τόσα που φτάνουν μέχρι σήμερα, από τους εκατοντάδες νεκρούς από το ελληνικό λιμενικό στο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου, ως τον δολοφονημένο μετανάστη εργάτη, Σιράζ Σαφτάρ, στη Νέα Ιωνία. Το νήμα που συνδέει όλα τα παραπάνω και άλλα τόσα είναι κοινό. Η σύνθεση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα έχει αλλάξει ριζικά. Τις τελευταίες δεκαετίες στις γειτονιές της Αθήνας και στα χωράφια της επαρχίας κατοικούν, ζώντας σε μόνιμο καθεστώς ημι-παρνομίας, χιλιάδες εργάτες και εργάτριες από την κεντρική Ασία και την Μέση Ανατολή, που συνδέονται πολιτισμικά με τις κουλτούρες του Ισλάμ και έχουν γίνει το αντικείμενο της πιο άγριας πολιτικής του ελληνικού κράτους. Είναι οι βάρβαροι του Φανόν και οι εργάτες του Τρόντι. Είναι το πιο αόρατο και δυναμικό τμήμα της εργατικής τάξης που έχει μεγαλώσει και έχει γίνει σκληρό βλέποντας τους φίλους/ες τους να δολοφονούνται σε διαδοχικούς πολέμους, μαθαίνοντας για συγγενείς τους πνιγμένους στα σύνορα, ακούγοντας κάθε είδους ρατσιστική μαλακία στα δελτία ειδήσεων από τα επίσημα κρατικά στόματα. Είναι αυτοί και αυτές που επισκέπτονται τα παράνομα, αυτοσχέδια, υπόγεια τζαμιά τους, συγκατοικούν στα χειρότερα σπίτια του κέντρου, κάθονται μέχρι αργά στις πλατείες, παρεισφρούν σε δημόσια δωρεάν θεάματα. Είναι ορατοί για τους μπάτσους και αόρατοι για την πολιτική. Είναι στις παρυφές των σχολείων, στις παρυφές των διαδηλώσεων ή των εξεγέρσεων, κλεισμένοι στα υπόγεια των ξενοδοχείων, στις αποθήκες των βιοτεχνιών, στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Όπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, υπάρχει μια ριζικά νέα πραγματικότητα. Τις τελευταίες δύο δεκαετίες υπάρχει ένα «άλλο εργατικό κίνημα» και μια «άλλη εργατική τάξη» που σταθερά μένει έξω από την πολιτική συζήτηση ακόμα και των πιο ριζοσπαστικών χώρων της αριστεράς και το ίδιο συχνά γίνεται αντικείμενο ρατσιστικής μεταχείρισης ακόμα και από τους πιο προοδευτικούς κύκλους. Μια πραγματικότητα που με περηφάνια αναγνωρίζουμε ως αυτόνομοι/ες και ως αντιφα από πολύ παλιά. Γι' αυτήν την πραγματικότητα διαδηλώσαμε το 2011· διαδηλώσαμε και μοιραστήκαμε την περηφάνια για τις εξεγέρσεις των Αράβων και ενάντια σ' αυτήν

την πραγματικότητα διαδηλώναμε σταθερά, γράφοντας «όποιο χέρι σηκώνεται πάνω σε μετανάστη πρέπει να κόβεται» και «χαρτιά στους μετανάστες». Γι' αυτήν την πραγματικότητα διαδηλώναμε επίσης το 2017 σε αλληλεγγύη με τους Παλαιστίνιους και τις Παλαιστίνιες που διαδήλωναν, κι αυτοί, κάθε Παρασκευή μέχρι τα σύνορα της φυλακής μέσα στην οποία τους είχαν κλείσει οι Ισραηλινοί στρατόματσοι και γι' αυτήν την πραγματικότητα διαδηλώσαμε και το φθινόπωρο του 2023, τότε που οι Παλαιστίνιοι δραπέτευσαν από την φυλακή τους, σκοτώνοντας τους ένοπλους, με ή χωρίς στολή, δεσμοφύλακες και βασανιστές τους.

Όλα αυτά συμβαίνουν ακριβώς γιατί η πολιτική αναγνώριση της νέας σύνθεσης της εργατικής τάξης στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, περνάει μέσα από την πολιτική αναγνώριση της κουλτούρας, των αγώνων, των σχέσεων και των κοινοτήτων αυτών των εργατών/τριών, τόσο μέσα, όσο και έξω από τα ελληνικά σύνορα. Γιατί μόνο έτσι αποκαθλώνονται τα ρατσιστικά στερεότυπα που περιβάλλουν τους εργάτες και τις εργάτριες που έχουν πολιτισμική εγγύτητα με το Ισλάμ. Γιατί μόνο έτσι συνειδητοποιούμε πως οι βάρβαροι μένουν στην Αθήνα και είναι οι βάρβαροι του Φανόν και του Τρόντι, το πιο άγριο και μαχητικό τμήμα της εργατικής τάξης που βρίσκεται διαρκώς στα πρόθυρα της «επίθεσης του Τέτ».

ΓΙΑΤΙ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ:

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να γράψεις και να μιλήσεις για την Παλαιστίνη. Και το μόνο σίγουρο είναι πως το λιγότερο που μπορεί να κάνει κανείς/καμία όταν βλέπει μια γενοκτονία σε ζωντανή αναμετάδοση είναι το να μιλάει γι' αυτήν. Άλλωστε, η γενοκτονία είναι ένα συμβάν τέτοιου μεγέθους που ευτυχώς δεν έχει ισοδύναμα μέσα στους κύκλους ζωής, αντιστάσεων και υφέσεων των κινημάτων στον 21ο αιώνα. Η κλίμακά της ισοδυναμεί μονάχα με το εύρος και την έκταση των λοκντάουν και η αντιμουσουλμανική συκοφαντία και προπαγάνδα θυμίζει μόνο την μαζική εκστρατεία φόβου και υγειονομικού πανικού που συνόδευσε τον πρωτοφανή μαζικό κατ' οίκον εγκλεισμό. Οι αναφορές στην ανάγκη υπεράσπισης της «μοναδικής δημοκρατίας στην Μέση Ανατολή»

είναι το ίδιο γελοίο με την αναφορά στο «κοκού-νινγκ» από τον Έλληνα Πρωθυπουργό.

Υπάρχει όμως ένα εύλογο ερώτημα και δεν είναι αυτό περί αντισημιτισμού. Αυτό είναι κρατική προπαγάνδα, όχι μόνο του ισραηλινού αλλά και του ελληνικού κράτους. Το ερώτημα είναι: τι οδηγεί το antiφα να μπλέκεται σε μια υπόθεση που φέρει φαρδιά πλατιά πάνω της την ιστορία της εξάρτησης του ελληνικού ιμπεριαλισμού στην Μέση Ανατολή και κουβαλάει το φορτίο της θεωρίας της εξάρτησης και του «τριτοκοσμισμού» του ΠΑΣΟΚ και των μαρξιστικών δορυφόρων του; Είναι εύλογη η απορία και γι' αυτό την έχουμε απαντήσει πολύ προσεκτικά. Το 2017 στις σελίδες του περιοδικού Zero Years, στο τεύχος #7, είχαμε φτιάξει ένα εκτενές αφιέρωμα που τεκμηριώνει, πέρα από κάθε αμφιβολία, την αλλαγή γεωπολιτικού προσανατολισμού του ελληνικού κράτους και την σταδιακή απομάκρυνσή του από τη συμμαχία με τα δίκτυα του Παναραβισμού. Όχημα αυτής της αλλαγής ήταν η προώθηση της ελληνο-ισραηλινής συμμαχίας, ως ένας εναλλακτικός τρόπος περικύκλωσης του τουρκικού κράτους και κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Κάπως έτσι η εξωτερική πολιτική του «τριτοκοσμισμού» εγκαταλείφθηκε σε κεντρικό επίπεδο και διατήρησε ένα ισχνό αποτύπωμα στην ελληνική διπλωματία και κάποια επιχειρηματικά δίκτυα.

Η αναγνώριση αυτής της νέας πραγματικότητας αρκεί για να φανεί ο εθνοπροδοτικός χαρακτήρας της δημόσιας πολιτικής υποστήριξης των Παλαιστίνιων. Υπάρχουν όμως και άλλες παράμετροι που την δικαιώνουν. Η Λωρίδα της Γάζας, όπως και οι περιοχές της Δυτικής Όχθης σε καμία περίπτωση δεν ελέγχονται από κάποιον συγκροτημένο παλαιστινιακό κρατικό μηχανισμό. Η Παλαιστινιακή Αρχή και όλο το επιτελείο της δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια επίφαση κράτους που συντηρεί τον έλεγχο που ασκεί το ισραηλινό κράτος στην επικράτεια του. Ο πόλεμος «μεταξύ δύο κρατών» είναι μια φαντασίωση μονάχα όσων είναι έτοιμοι να υποστηρίξουν κάποια πιθανή ανοικοδόμηση με ισχυρή την ευρωπαϊκή ή/και την ελληνική επιρροή. Οι οργανώσεις που αγωνίζονται για την καταστροφή της μεγαλύτερης ανοιχτής φυλακής του κόσμου και των απαρτχάιντ

Εικόνα 6. Η πλατεία Ταχρίρ κατά την Αραβική Άνοιξη.

Εικόνα 7. Φεβρουάριος 2011, Παλαιστίνιοι στους δρόμους μόλις έγινε γνωστή η πτώση του Χ. Μουμπάρακ στην Αίγυπτο.

6

7

8

Εικόνες 8&9. Μάιος 2009, από τις διαδηλώσεις για το Κοράνι.

9

δομών που την συντηρούν, δεν συνιστούν κρατική οντότητα αλλά ένα ετερόκλητο σύνολο που έχει συσταθεί και συμμαχήσει με βασική προϋπόθεση την αποδυνάμωση ή και την κατάργηση όλων των ρατσιστικών μηχανισμών που συγκροτούν το ισραηλινό κράτος. Τέτοιες οργανώσεις βρίσκονται και λειτουργούν σε ολόκληρη την ισραηλινή επικράτεια και δεν συνιστούν ένα εθνικό κίνημα αντίστασης αλλά ένα κίνημα ενάντια σε ένα κράτος απαρτχάιντ. Ο Πασέρ Αραφάτ δεν κατοικεί πια στην Παλαιστίνη προς απογοήτευση όσων είναι, φαντάζονται ότι είναι ή θέλουν να γίνουν ΠΑΣΟΚ, αντίθετα εκεί έζησε και πέθανε πολεμώντας ο Γιαχιά Σινουάρ. Αυτός που δεν σώθηκε από κανένα ευρωπαϊκό στρατό, δεν κατέστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, γεννήθηκε σε προσφυγικό καταυλισμό, φυλακίστηκε για χρόνια και πέρασε την ζωή του στην μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου. Την ίδια απογοήτευση θα έπρεπε κανονικά να νιώθουν και όσοι ήδη από το 2017 κολλούσαν αφίσες που έλεγαν πως η Λωρίδα της Γάζας είναι κρατική οντότητα, συμμετέχοντας στην μαζική συκοφάντηση των εξεγερμένων Αράβων. Δυστυχώς, όμως, δεν την νιώθουν.³

Υπάρχει μια ακόμα πιο σημαντική παράμετρος. Δεν έχει αλλάξει μόνο το κίνημα στην Παλαιστίνη. Το γράψαμε και παραπάνω. Ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός είναι ριζικά διαφορετικός. Το ΠΑΣΟΚ και οι δορυφόροι του περιφέραν τους μαχτές της PLO στην Ελλάδα και την Ευρώπη δουλεύοντας για τα συμφέροντα του ελληνικού ιμπεριαλισμού, σε μια περίοδο που η σύνθεση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα και στην Ευρώπη ήταν ριζικά διαφορετική. Πλέον η Παλαιστίνη είναι σύνθημα στα Γαλλικά προάστια, σημαία στα γήπεδα και σύμβολο πολιτικής συγκρότησης και ριζοσπαστικοποίησης των μουσουλμάνων εργατών από τον Άγιο Παντελεήμονα και τον Ελαιώνα, ως το Μαρόκο και την Αλγερία. Όσοι/ες διαδηλώνουν σε αυτές τις γειτονιές το ξέρουν καλά, όσοι/ες δεν παρακολουθούν την περιστροφή του πλανήτη

μέσα από τα μάτια του δυτικού ανθρωπισμού, το ξέρουν επίσης.

Γιατί η Παλαιστίνη λοιπόν; Για όλους τους παραπάνω λόγους. Λέγαμε παλιά: «Εξεγερμένοι Άραβες γκρεμίζουν τους δυνάστες και εδώ μαλάκες Έλληνες βρίζουν μετανάστες». Κάθε λέξη του συνθήματος ισχύει ακόμα στο ακέραιο. Γιατί, τελικά, η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δεν είναι κομμάτι ενός οράματος «για μια καλύτερη και ειρηνική Μέση Ανατολή»: είναι μια διαδικασία πολιτικής αναγνώρισης της συνείδησης και της κουλτούρας του εσωτερικού εχθρού που βρίσκεται στα υπόγεια του κέντρου της Αθήνας.

1. «Noi, i Vietcong», Potere Operaio, March 5-19, 1971.
2. Η επίθεση του Τετ ήταν μια στρατιωτική επίθεση μεγάλης διάρκειας των Βιετκόνγκ ενάντια στον στρατό του Νότιου Βιετνάμ, έγινε σε τρεις φάσεις, ξεκινώντας στις 30 Ιανουαρίου του 1968 και τελείωσε στις 23 Σεπτεμβρίου της ίδιας χρονιάς.
3. Αναρωτιόμαστε, επίσης, αν κάποιοι άλλοι όψιμοι αντικρατιστές, ήταν το ίδιο αντικρατιστές όταν συμμετείχαν στον αντι-μνημονιακό αγώνα ή όταν ασκούσαν παραγωγική αντιπολίτευση στην «κυβέρνηση της αριστεράς».

Όταν θα κυκλοφορήσει το επόμενο τεύχος του περιοδικού, εκτός απροόπτου θα έχει ήδη τυπωθεί και η νέα έκδοση του Traverso! Πρόκειται για ένα κείμενο της γερμανίδας κριτικού Ψυχολόγου Ούτε Όστερκαμπ με τίτλο «Αντανακλάσεις» το οποίο γράφτηκε το 2002 και πραγματεύεται το ζήτημα της ηθικής με υλικό από μαρτυρίες επιζώντων και πρώην κρατουμένων στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παρακάτω προδημοσιεύουμε απόσπασμα από τον πρόλογο του βιβλίου, τον οποίο έγραψε η πρωτοβουλία «Κομήτης Holzkaamp», που επιπλέον μετέφρασε το κείμενο και επιμελήθηκε την έκδοση συνολικά.

Όπως είπαμε, η φρίκη των στρατοπέδων συγκέντρωσης αποκαλύφθηκε σε όλο της το εύρος πολλά χρόνια μετά το τέλος του Β'ΠΠ. Οι κρατούμενοι του Άουσβιτς, της Τρεμπλίνκα, του Μπούχενβάλντεν κ.λπ. δεν είχαν smart phones, δεν μπορούσαν να μεταδώσουν σε πραγματικό χρόνο τις εικόνες της κτηνωδίας που βίωναν καθημερινά κάτω από την απόλυτη εξουσία των Ναζί. Το «δεν γνωρίζαμε τι συνέβαινε» δεν δικαιολογεί τίποτα από τη ναζιστική φρίκη. Έχει, ωστόσο, μια αντικειμενική διάσταση: η ακριβής γνώση των συνθηκών κράτησης στα στρατόπεδα θανάτου κατέστη προσβάσιμη μόνο μετά την κατάργησή τους και αφότου πέρασαν μερικά χρόνια. Ωστε όταν πια το μέγεθος της φρίκης φανερώθηκε σε όλο του το εύρος, ένα άλυτο ερώτημα ξεπρόβαλε για κάθε πιθανό εχθρό του φασισμού: τι νόημα έχει ακριβώς αυτό το «ποτέ ξανά» όταν «αυτό» είναι πλέον παντού;

Οι εικόνες που φτάνουν εδώ και δύο χρόνια ασταμάτητα από την πολιορκούμενη Γάζα στερούν από το καθένα μας την δυνατότητα να επικαλεστεί αύριο ότι «δεν γνωρίζαμε τι συμβαίνει». Οι δικαιολογίες, βέβαια, δεν σπανίζουν ειδικά σε έναν (δυτικό) κόσμο γενικευμένης απάθειας, υποκρισίας και κυνισμού. Οι μεσολαβήσεις της ηθικής από τις καταπιεστικές ιδεολογίες της πρωτοκοσμικής υπεροψίας, η αίσθηση ασφάλειας που προξενεί η ταύτιση με τον (στρατιωτικά και τεχνολογικά) ισχυρό, ο εξωτισμός του οριενταλισμού [...] παρέχουν πρόσφορες δικαιολογίες για να στρέψουμε το βλέμμα μας από το αποτρόπαιο. Η Παλαιστίνη αναδύεται σήμερα ως εκείνο το πεδίο όπου η ηθική του κόσμου αναμετράται στα ίσια με την εποχή της.

Μουσουλμάνους αποκαλούσαν μεταξύ τους οι κρατούμενοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης εκείνους τους συντρόφους τους που είχαν απανθρωποποιηθεί σε τέτοιο βαθμό από τη βία των συνθηκών κράτησης, ώστε είχαν εγκαταλείψει κάθε ελπίδα για ζωή και περιφέρονταν ανάμεσά τους σαν ζωντανό νεκρού, σαν όρθια πτώματα. [...] Σε μια τραγική στροφή της ιστορίας 80 χρόνια μετά το Άουσβιτς, κάποιοι άλλοι «μουσουλμάνοι», κυριολεκτικά αυτή την φορά, εξαναγκασμένοι/ες να δέχονται επί σχεδόν δύο χρόνια την γενοκτονική βία των όπλων και του λιμού ενός πανίσχυρου στρατού, κάνουν δυστυχώς το αποτρόπαιο ξανά επίκαιρο.